

Zo kan het niet langer!

Op mijn weg terug van de zwartepieten-demonstratie passeerde ik op een pleintje een jongeman met een groot bord waarop met grote zwarte letters geschreven stond: 'Zo kan het niet langer!' en daaronder in wat kleinere letters, 'de maat is vol, genoeg is genoeg!' Eigenlijk wilde ik zo snel mogelijk naar de redactie van het regionale nieuwsblad waar ik voor werkte, zodat mijn verslag van de demonstratie met mijn duidelijke mening daarover, deze middag nog op het internet geplaatst zou kunnen worden, maar ik kon het niet laten om de jongeman toch even aan te spreken.

"Zeg ik wil niet vervelend doen, maar de demonstratie tegen Zwarte Piet is twee straten verder hoor," zei ik op een grappig bedoelde manier.

"O, maar ik ben niet tegen Zwarte Piet hoor," antwoordde hij op een alleraardigste maar desalniettemin overtuigende manier, waarbij hij me vriendelijk toelachte.

Hoewel ik hem eigenlijk al voorbijgelopen was, hield ik halt, draaide me om en deed een paar stappen terug. "Waar ben je dan wel tegen?" vroeg ik.

"Ik vind dat het genoeg is, dat het zo niet langer kan," antwoordde de jongeman nu vol overtuiging en overgave.

"Ja, dat begrijp ik, dat lees ik ook op je bord, maar wat precies kan zo niet langer?"

“De maat is gewoon vol, dat moet toch duidelijk zijn. Ik denk dat de meeste mensen dat niet beseffen, maar het is de hoogste tijd dat dit eens duidelijk wordt. Het heeft al veel te lang geduurd en de grenzen zijn duidelijk overschreden.”

Ik merkte dat ik enigszins verward raakte. Waartegen protesteerde deze alleraardigste jongeman dan? Ik besloot het nog een keer te proberen. “Je bent niet tegen Zwarte Piet, maar waar ben je dan wel tegen?”

“De maat is gewoon vol. Het moet afgelopen zijn. Het kan zo niet langer.”

Het klonk erg betrokken en overtuigend, dat wel, maar ik had nog steeds geen idee waar deze jongeman nou precies tegen protesteerde. En dat ook nog eens in zijn eentje. Het scheen hemzelf overigens niet te deren. Zijn uitstraling bleef sympathiek, maar in zijn lichaamshouding en mimiek straalde hij een krachtige vastberadenheid uit. Ik besloot het er maar bij te laten. Soms moet je een situatie laten rusten en deze niet per se willen begrijpen of verklaren. “Nou, heel veel succes dan nog,” zei ik.

“Dank u wel meneer,” was zijn vriendelijke antwoord. “U nog een fijne dag.” Bij deze laatste zin had hij zijn blik alweer van me afgewend en staaarde strak in de verte alsof hij iets of iemand zocht.

Toen ik verder liep, passeerde ik een wat oudere vrouw waarvan ik uit mijn ooghoeken al had gezien dat ze de

hele situatie aandachtig gadeslagen had. Ze keek me vriendelijk aan en knikte me begroetend toe toen ik haar voorbij liep.

“Hooft u daar ook bij?” vroeg ik, het klonk cynischer dan ik bedoelde.

“O nee, hoor,” zei ze vriendelijk, “dat is mijn zoon.”

“Uw zoon? Weet ú dan waar hij precies tegen is,” vroeg ik zonder daarbij ook maar iets van een waardeoordeel proberen te laten doorklinken.

“Nee, geen idee. Maar doet dat er wat toe dan? Ik vind het heerlijk om te zien dat hij iets gevonden heeft dat het leven voor hem zin geeft. Sinds hij van mening is dat het zo niet langer kan, is hij helemaal opgebloeid. Hij heeft weer een doel in het leven, of meer nog, een missie. Ik geniet ervan om hem zo bezig te zien,” zei ze, terwijl ze me stralend aankeek.

EINDE